

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

PHƯƠNG PHÁP TRỊ TÂM
QUA CON ĐƯỜNG THIÊN LIÊNG HẰNG SỐNG

.....
QUANG THÔNG
.....

TÀI LIỆU SƯU TẦM 2024
hai•không•hai•bốn

Ebook được hình thành bởi chuyển đổi tài liệu phổ biến từ Website **CAODAISMEINTERNATIONAL.BLOGSPOT.COM**. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót, có thể có do sự trình bày, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **SOẠN GIẢ QUANG THÔNG** và **BAN PHỤ TRÁCH PHỔ BIẾN KINH SÁCH WEBSITE CAODAISMEINTERNATIONAL.BLOGSPOT.COM** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến trên Website ngõ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 22/02/2024

Tâm Nguyễn

Website: tusachCAODAI.wordpress.com

**PHƯƠNG PHÁP TRỊ TÂM
QUA CON ĐƯỜNG THIÊN LIÊNG HÀNG SỐNG**

.....
QUANG THÔNG
.....

MỤC LỤC

PHƯƠNG PHÁP TRỊ TÂM QUA CON ĐƯỜNG THIÊN LIÊM HẰNG SỐNG 9

- **CHƯƠNG 1..... 9**
 - 1 – Con đường về với Đức Chí Tôn theo Cửu Thiên Khai Hóa.(bài 1)..... 9
 - 2 – Trường hợp Ngài Vương Quang Kỳ (Bài 4)..... 10
 - 3 – Khi vào trong Bát Quái Đài tức là Tòa Tam Giáo ta thấy hình ảnh cả kiếp sanh chúng ta diễn lại không sót điều gì (Bài 4)..... 13
 - 4 – Trường hợp nào khi vào Bát Quái Đài nam hóa thành nữ, nữ hóa thành nam? (Bài 4)..... 14
 - 5 – Về nơi Diêu Trì Cung nhìn lên Đức Phật Mẫu sẽ thấy hình ảnh người Mẹ ở cõi phàm (Bài 6) 16
 - 6 – Mình không sống cho mình mà sống cho xã hội nhơn quần (Bài 10)..... 17
- **CHƯƠNG 2..... 17**
 - 7 – Con đường dục tấn không có giới hạn (Bài 23) 19
 - 8 – Về nơi Nam Tào Bắc Đẩu dở quyển Thiên thư ra thấy lại kiếp sanh của mình rồi mình định tội phước cho mình (Bài 23)..... 21
 - 9 – Nếu chúng ta làm tội, cả tông đường cũng đồng chịu tội với ta (bài 24) 22
 - 10 – Nếu ta bị hình phạt trục xuất ở thế gian nầy thì trên kia ta cũng bị trục xuất (bài 24)..... 24
 - 11 – Vào cung Phục Linh thấy lại muôn triệu kiếp sanh của mình (bài 25) 26
- **CHƯƠNG 3..... 28**
 - 12 – Phương pháp tu giải thoát là phải xét mình hằng ngày và giờ phút cuối khi hấp hối niệm được danh Thầy (bài 27)..... 28
 - 13 – Cơ quan giải thoát do nơi công nghiệp chúng ta phụng

sự cho vạ linh (bài 27).....	30
▫ 14 – Rất hữu hạnh cho những kẻ ở thế gian chịu cái khổ vì Đạo vì Đức Chí Tôn (bài 28).....	32
▫ 15 – Sự khác biệt giữa cảnh thẳng và cảnh đọa (bài 28)	33
▪ CHƯƠNG 4..	36
▫ 16 – Tông đường thiêng liêng của ta gồm những ai?	36
▫ 17 – Khi ta được thăng vị cả Tông đường đều được thăng (bài 19).....	37
▫ 18 – Ta nên từ bỏ cừu hận oán ghét mà tạo nghiệp bác ái từ bi để vui hưởng nơi Cực Lạc Thế giới (bài 30).....	38
▫ 19 – Long Hoa Hội nơi Bạch Ngọc Kinh.	40
▪ LỜI KẾT	43

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

PHƯƠNG PHÁP TRỊ TÂM QUA CON ĐƯỜNG THIÊN LIÊNG HÀNG SỐNG

 Quang Thông

CHƯƠNG 1.

1 – CON ĐƯỜNG VỀ VỚI ĐỨC CHÍ TÔN THEO CỬU THIÊN KHAI HÓA (BÀI 1)

...Các chơn-hồn đi theo phẩm-trật Cửu-Thiên Khai-Hóa còn phải có tự-tín rồi tha-tín, tức là giác-nhi giác-tha đó vậy, có tự-tín rồi tha-tín tức là có tự độ mình rồi độ chúng-sanh. Đạo Cao-Đài khác với các nền Tôn-Giáo khác là ở chỗ đó, trước hết phải độ mình, độ gia-đình mình rồi độ ngoài thân tộc, tức là độ cả nhơn-loại vậy; mình phải học để mình hiểu Đạo. Hiểu Đạo rồi, nói sao cho thân tộc mình hiểu Đạo, chẳng những nói Đạo cho thân tộc mình biết mà thôi, mà phải nói Đạo cho toàn nhơn-loại nữa.

Mình học để biết Đạo là lập Đức, nói Đạo cho thân tộc mình biết Đạo là lập Công, độ toàn nhơn-loại là lập Ngôn, có làm đủ ba điểm đó mới về được với Đức Chí-Tôn bằng con đường Cửu-Thiên Khai-Hóa.

➤ LUẬN GIẢI:

Làm sao để mình hiểu Đạo và học Đạo một cách đúng đắn vì lập ngôn mà sai lầm thì mang thêm tội chớ không có công?

Chúng ta phải học hay tham khảo từ những sách mà Hội Thánh đã kiểm duyệt, cho phép in trước kia.

Nhưng với phương tiện ngày nay coi chừng tác giả có thể thêm vào nội dung khác hơn lúc xưa. Hoặc do tam sao thất bản, những người khác vô tình hay cố ý làm đánh máy lạc đi, tức là chúng ta cần phải lấy trí não nhận định thật sáng suốt mới có thể phân biệt được đúng sai.

Tóm lại, muốn đi theo con đường Cửu Thiên Khai Hóa chúng ta cần phải giữ vững đức tin (*tự tín, tha tín*) và phải thật khôn ngoan sáng suốt mới không bị sai lầm trên đường hành Đạo.

2 – TRƯỜNG HỢP NGÀI VƯƠNG QUANG KỲ (BÀI 4)

Bản-Đạo nói rõ, Người ấy là Vương-Quang-Kỳ chú ruột của Thất-Nương vậy. Người mở Đạo mà chẳng biết Đạo là gì hết. Đi theo một tư-tưởng của nền chánh-giáo do Đức Chí-Tôn định quyết tư-tưởng của Người ấy và cả hành-tàng, nếu chúng ta thấy ta sẽ lên án là Tả-Đạo Bàn-Môn chắc hẳn vậy.

La thay! Khi Bản-Đạo quay lại dòm thấy nhiều bạn rơi xuống Bích-Hải khóc lóc, còn người đó có/(bạn) Thiên-Phục giống hình (đội) mũ Giáo-Sư, lại áo tốt vắt vai, mũ cầm nơi tay, bạn quần cụt ở trần đi ngật-ngờ, ngật-ngưỡng cười một mình không biết cười cái gì, đi ngang qua Bát-Quái-Đài như không vậy.

Ấy các bạn đủ biết, dấu hành tàng của người bề hữu-vi thấy trái hẳn nền chơn-giáo Đức Chí-Tôn mà trọn tâm tín-ngưỡng Ngài, ta đoán không đặng, người thọ Thiên-Phục áo mũ dấu không thể gì mặc vô được, duy cầm nơi tay đi ngang vô Bát-Quái-Đài không quyền-lực nào ngăn cản được. Chúng ta nên lấy bài học ấy đặng để trong tâm, đừng phê-bình công kích. Thoảng ta có phận sự dạy-dỗ để diu-dắt cả các phần-tử Thánh-Thể của

Đức Chí-Tôn, và chúng ta có được quyền lấy oai-nghiêm của mình tìm phương thế nào dạy-dỗ đặng hiểu biết về phần hình-thể và phần hồn của toàn con cái Đức Chí-Tôn, ngoài ra không có quyền gì công kích, tự kiêu, mình bất quá là một phần-tử trong Thánh-Thể Ngài mà thôi, không đặng quá tự-tôn tự-trọng, của Thiêng-Liêng, chúng ta có những linh hồn, thoảng may duyên tạo nhiều linh hồn nữa, tức nhiên ta có đủ quyền năng, diu dắt con cái của Đức Chí-Tôn trở về trong đường lối khai phá của Người, ấy là phận sự của chúng ta đó...

Phận sự, khi nào gọi đến phận sự thì không có quyền sở hữu chi riêng của mình nơi đó, chẳng phải quyền hành riêng tư của mình, thì không có lý do được tự-kiêu, tự làm phận sự, nếu nói chánh đáng nữa, thì ta bất quá là cái máy Thiêng-Liêng của Đức Chí-Tôn, mạnh yếu tại nơi Người điều khiển, không phải tại chúng ta có quyền tự-chủ tự-kiêu gì mà đoạt được. Chúng ta có quyền thay thế làm Thầy làm Cha của con cái Đức Chí-Tôn, chúng ta không có quyền làm chủ sự đày đọa họ bắt làm nô lệ. Chẳng phải vì công-nghiệp vĩ-đại hay là công-nghiệp tối cao của mình mà trở lại khi rẽ các Chơn-Linh xuống thế-gian này, nếu các bạn không giữ cho nó công-bình ấy cũng không phương thoát khỏi tội đó. Bởi nó là phương-pháp trị loạn vậy.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Làm sao để trọn tâm tín ngưỡng nơi Đức Chí Tôn? Tại sao ta chỉ được quyền khuyên lơn người bạn nếu họ đi sai đường chớ ta không được quyền công kích, tự kiêu, hay khi rẽ các Chơn-Linh xuống thế gian này?

Muốn để trọn tâm tín ngưỡng nơi ĐCT ta học hỏi

những lời dạy của ĐCT, ta phải nhớ nằm lòng những điều ĐCT đã dạy qua Thánh Ngôn, Thi văn dạy Đạo.

Nên nhớ Thánh Ngôn Hiệp Tuyển là quyển Thiên thư của của ĐCT và các Đấng ban cho nên ta phải học và hiểu ý nghĩa cho nhuần nhuyễn. Rồi đến những lời thuyết Đạo của ĐHP là bậc thầy Thầy mở Đạo. Ngoài ra những kinh sách khác ta phải dè chừng.

Kể đó ta phải năng cúng kiếng để tăng lòng tín ngưỡng vì *Lễ bái thường hành tâm Đạo khởi*. Niệm danh Thầy hằng ngày cũng là cách đánh thức điểm Chơn-Thần, Chơn-Linh chúng ta càng ngày thêm mãn huệ sẽ dễ phân biệt được đâu là chơn đâu là giả.

Còn về bạn đồng môn là người anh em mình, mình phải biết thương họ. Nếu họ rủi đi vào con đường sai lạc thì mình càng phải thương họ vì mình còn may duyên hơn họ. Mình chỉ khuyên lơn, trình bày lý lẽ để mong thức tỉnh người anh em mình, chớ đừng nên tự tôn tự đại hay khinh rẻ những người anh em mình.

Hơn nữa chính mình cũng có nhiều lúc bị sai lầm nên không có gì đáng để mình tự cao, khinh rẻ người khác, và đó cũng là điều thất đức.

Tóm lại muốn vượt qua khổ hải để về với Đức Chí Tôn chúng ta phải có tín ngưỡng mạnh mẽ nơi Đức Chí Tôn và Đức Phật Mẫu, và phải thể hiện tình thương yêu vô hạn, để khuyên lơn dạy dỗ, chớ không được tự tôn tự đại, khinh rẻ những người anh em chúng ta đó vậy.

3 — KHI VÀO TRONG BÁT QUÁI ĐÀI TỨC LÀ TÒA TAM GIÁO TA THẤY HÌNH ẢNH CẢ KIẾP SANH CHÚNG TA ĐIỂN LẠI KHÔNG SÓT ĐIỀU GÌ (BÀI 4)

“...Chúng ta thấy mình chẳng khác nào như khán giả đứng trước đài kia, coi cả kiếp sanh chúng ta, từ trước nó sẽ có trước mắt chúng ta, không điều gì sót, phải chăng nơi ấy kinh Phật nói là Minh-Cảnh-Đài? chớ không phải kiếng, trước mặt chúng ta, chúng ta thấy, khi trước chúng ta làm những việc gì nay nó sẽ chiếu lại cho xem, chẳng khác gì như mình xem tuồng hát bóng vậy.

Mỗi khi mình hành động gì trong kiếp sanh khi xưa, hôm nay đều ngó thấy trước mặt, và căn ấy tùy theo nên, hư, tội phước mà hiện tượng ra hết thảy, quyết đoán một cách công-bình không sai chút nào hết, phải chăng đó là huyền-bí của Tòa Thiêng-Liêng ấy. Vậy hành tàng đã có trước mặt, luật Tam-Giáo chẳng hề sai chạy. Kiếp sanh đã làm gì Đời hay Đạo, mặt Luật Thiêng-Liêng không sót một điều...”

➤ LUẬN GIẢI:

Chúng ta phải tránh làm những điều tội lỗi khuất lấp dấu ở thế gian, không ai biết nhưng về cõi thiêng liêng ta phải đối mặt với nó.

Thói thường con người dễ phạm tội khi không một người nào thấy được, nhưng chúng ta là người biết Đạo phải luôn nghĩ rằng nơi đâu cũng có Trời biết đất biết và các Đấng Thiêng Liêng hay những người cõi vô hình đều biết. Có nhiều người giết người nơi hoang vắng tưởng không ai biết nhưng chính linh hồn người bị hại đã khiến xui án mạng được phơi bày. Những hạng bình dân thì tin tưởng hai bên, vai giác có chửi thần biên, tội phước mình.

Điều này có nghĩa là ta phải luôn tự chủ và quyết đoán, cùng giữ linh tâm làm căn bản để không bị sa đọa vào vòng tội lỗi thấp hèn.

**4 – TRƯỜNG HỢP NÀO KHI VÀO BÁT QUÁI ĐÀI NAM
HÓA THÀNH NỮ, NỮ HÓA THÀNH NAM? (BÀI 4)**

...Có một điều ngộ-nghĩnh là chúng ta ngộ thấy Nam hóa Nữ, Nữ hóa Nam không còn hình ảnh nữa, đến bây giờ trong Đài ấy hiện ra hai ánh lửa: Nếu người nào thiếu lòng thương yêu không biết thương mình, không biết thương người, nếu phạm vào luật thương yêu ấy thì đầu Nam cũng phải hóa Nữ, Nữ đã trọn kiếp tu thật hành nghiêm luật thương yêu đó thì đặng hóa Nam. Có một điều ta nên để ý là không biết lúc nào họ ra cửa, khi họ ra không biết họ ra cửa nào, chúng ta ra chỉ biết mình thôi, không thể gì đoán được mấy người kia, nếu có đoạt phẩm-vị họ chỉ biết lấy họ mà thôi, họ thành Tiên, thành Phật cũng tại đó, khi họ ra Nam hóa Nữ nếu họ có tội tình gì thì bắt họ phải trở lại đầu kiếp.

Đầu cho hình luật định, họ phải đầu kiếp, nhưng họ còn quyền duy chủ của họ nữa không có quyền luật nào buộc họ phải đầu kiếp liền được, họ đặng vô Đài ấy 1.200, 2.400 tới 3.000 năm ở đó an nghỉ vui hứng, ngày giờ nào biết ta có thể đầu kiếp trở lại, đặng chuyển Pháp, đến giáo Đạo, hành Đạo, chừng ấy chúng ta ra khỏi Niết-Bàn đặng đầu kiếp....

Đạo vợ chồng ở trên thế gian này chúng ta nên cẩn thận để ngày kia về đến Bát-Quái-Đài khỏi thất lỗi với vợ, nếu người vợ đối tròn bốn-phận với mình thì họ được hóa Nam, chừng ấy là người bạn mật thiết với chúng ta, thoảng như chúng ta làm sai với bạn chúng

ta, thì ngày kia bạn ta trách ta rằng: Tôi xuống trần chung sống với bạn, những cảnh khổ bạn không chịu đày đọa tôi, bạn còn hân-hỉ tôi nữa, câu trách ấy ta phải chịu không thể gì trả lời được.

Vì có cho nên Phật-Giáo cho Nữ đồng quyền Nam, tôi nói quả quyết rằng: Chừng nào chúng ta thấy nơi mặt thế này đoàn em Nữ phái mình biết sợ, kiêng nể Pháp-Luật thì nó cũng như Nam vậy. Nếu bực đãi nó, hủy bỏ nó không chịu đày-đọa đồng sống nhau, ngày giờ đến Bát-Quái-Đài nó hóa Nam đơm lại nó là người bạn quý nhứt của mình, cũng chịu đau khổ trọn kiếp sanh, chúng ta tưởng lấy làm đau đớn không giúp được, trái lại còn khi rẻ gớm ghê, chúng ta đến sẽ thấy chỗ đó không còn Nam Nữ nữa. Hư-Linh kia quả quyết rằng: Có nhiều bạn Nam ta quen biết, đầu kiếp Nữ tại thế-gian này, không biết là bao nhiêu, nhiều lắm...

➤ LUẬN GIẢI:

Làm sao để luôn giữ luật thương yêu để nam không hóa thành nữ khi vào Bát Quái Đài?

Đoạn trên ĐHP có nói những người không giữ luật thương yêu, không thương mình, không thương người khi ra khỏi BQĐ sẽ nam biến thành nữ, bởi vì nữ thì có nhiều thiệt thòi hơn nam.

Không biết thương mình tức là không giữ thân thể mình cho được tráng kiện, tinh thần mình mất mà chạy theo tứ đồ tường chẳng hạn.

Trong việc đối đãi với người thân kẻ sơ cũng phải lấy tình thương như lời ĐCT hằng dạy: *Các con nếu không thương nhau được thì cũng chẳng nên ghét nhau...*

Nhất là trong gia đình người chồng ưa ăn hiếp vợ thì sau phải hóa thành nữ để trả nghiệp, đó là luật nhân quả rất dễ hiểu.

Trong gia đình mỗi phần tử có liên hệ máu thịt thì việc thương yêu nhau dễ dàng,

Còn ngoài xã hội ta lấy tình nghĩa thôn lân mà đối đãi nhau, còn trong quốc gia là nghĩa đồng bào cùng một giòng máu là như thế anh em.

Cả thế gian này người xưa có câu *tứ hải giai huynh đệ*, hay đối với chúng ta cùng con một ông Cha Trời vì vậy chúng ta đều coi nhau như anh em hết thảy.

5 – VỀ NƠI ĐIỀU TRỊ CUNG NHÌN LÊN ĐỨC PHẬT MẪU SẼ THẤY HÌNH ẢNH NGƯỜI MẸ Ở CÔI PHÀM (BÀI 6)

Mình về tại Cung Điều-Trị dòm lên thấy tượng ảnh của mình, không vinh-diệu nào bằng, cái vinh-diệu ấy, có điều trọng hệ là dầu Nam, Nữ cũng vậy rán giữ một điều này, coi chừng đừng thất hiếu với cha mẹ. Ngày mình ngó thấy hình ảnh của Đức Phật-Mẫu thì thấy người Mẹ như từ, hiền-hậu vô cùng, hạnh-phúc mình được hưởng đó, còn trái ngược lụng lại nếu ta thất hiếu, ta dòm vào hình ảnh của Phật-Mẫu, ta thấy nét mặt nghiêm-nghị và lãnh đạm, chúng ta sẽ hết sức đau khổ đó.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Phải hiếu thảo với cha mẹ để ngày về không bị đau khổ khi nhìn lên Đức Phật Mẫu. Hiếu thảo như thế nào?

Hiếu thảo căn bản là ta làm vui lòng cha mẹ, không gây sự buồn phiền đau khổ cho cha mẹ.

Lúc trẻ lo học hành đỗ đạt thành danh cũng là cách trả hiếu cho cha mẹ.

Lớn lên ta lo nuôi dưỡng cha mẹ khi cha mẹ đã già yếu, hoặc giúp đỡ để cha mẹ có thì giờ đi làm Đạo chẳng hạn.

Mình biết lo lập công bồi đức, giữ tròn đạo hạnh, thì cha mẹ và cả Cửu Huyền Thất Tổ cũng được hưởng,
Chờ con lập đức giúp hườn ngôi xưa là như vậy.

6 – MÌNH KHÔNG SỐNG CHO MÌNH MÀ SỐNG CHO XÃ HỘI NHƠN QUẦN (BÀI 10)

...Cái triết-lý cao thượng hơn hết là mình không sống cho mình, mình sống cho xã-hội nhơn quần, tức nhiên chung sống trên mặt địa-cầu này, thì cơ-quan giải khổ của chúng ta ngày nay, chắc-chắn không ai là không đoạt được đó vậy.

➤ LUẬN GIẢI:

Mình không sống cho mình, mình sống cho xã hội nhơn quần là thế nào?

Đây là triết lý rất quan trọng trong đạo Cao Đài. Hằng ngày chúng ta cúng tứ thời đều dâng Tam bửu cho Đức Chí Tôn. Đây là bí mật giải thoát cho chính chúng ta. Từ lời nguyện nầy các Đấng sẽ giúp chúng ta có cơ hội để sống đời phụng sự cho chúng sanh. Cái quan trọng là chúng ta không còn sống vì tư lợi, vì cá nhân gia đình, mà sống toàn thời gian cho chúng sanh thì đoạt cơ giải thoát, tức là tập tánh thanh nhàn đùng vị kỷ.

Những tấm gương trong Đạo như Đức Cao Thượng Phẩm, Đức Quyền Giáo Tông nghe theo lời dạy của ĐCT bỏ hết sự nghiệp đời một cái một và hết lòng lo cho Đạo,... nên mới dễ dàng đoạt vị Kim Tiên.

Kể đó như Ngài Phối Thánh Màng cũng vậy, Ngài đem hết vợ con về Tòa Thánh và sống toàn thời gian cho Đạo nên đã dễ dàng đoạt vị Phối Thánh, Rồi Ngài Phối Thánh Bùi Ái Thoại cũng vậy mặc dầu tuổi đời còn rất trẻ, khi Đạo gặp cơn nguy biến, Ngài không về quê như nhiều người khác mà vẫn bám trụ lại Thánh địa tiếp tục lo việc Đạo... và còn bao nhiêu tấm gương khác nữa...

Cũng chính vì vậy Đức Hộ Pháp đã ra Thánh Lệnh buộc Chức sắc Thiên Phong phải phế Đời hành Đạo. Trước đó Ngài Từ Thứ Huyền Hạo Chơn Nhơn có giảng cơ khuyên ĐHP:(5-12-1933, 18-10-Quý Dậu)

“...Thưa Hộ Pháp, cả Hội Thánh Đại Đạo của Chí Tôn ngày nay cũng vậy. Bản tăng tưởng gương trước để giáng sau. Thảng như Đạo nhân biết đặng toàn như sanh là trọng mà khinh thế cuộc vô thường, nói cho cùng, dầu phải phải sạch đạo như luân, nạp thân vào cửa Thánh cũng đành, có đâu bước lùi bước sụt, lỡ dở đạo đời thì mong chi xây thế cuộc.

Cười... Chín e ngày kia họ sẽ lưu hận y như Bản tăng mà chó.

Nếu Ngài để hết dạ thương, cảm ngọn đuốc thiêng liêng dìu dẫn, thì xin quyết định buộc từng Đạo phế Đời, thì là Ngài tạo Thiên Đường cho họ đó”.

Vì vậy đến ngày 8-11-Giáp Tuất (14-12-1934) Đức Hộ Pháp Chuởng Quản Nhị Hữu Hình Đài đã ban hành Đạo Nghị Định thứ 38 buộc Chức Sắc HTĐ, CTĐ kể từ ngày ban hành Đạo Nghị Định này phải phế đời hành Đạo.

CHƯƠNG 2.

7 – CON ĐƯỜNG DỤC TẤN KHÔNG CÓ GIỚI HẠN (BÀI 23)

Ngày giờ nào, thời buổi nào, chúng ta có thể cầm nơi tay một quyền-năng vô tận như Đức Chí-Tôn, dựng tạo ra một Càn-Khôn Vũ-Trụ khác, làm đại-nghiệp của mình. Vì vậy nên con đường dục-tấn không có ngừng, không có giới hạn, vô lượng vô biên vô cùng tận, cũng như Càn-Khôn Vũ-Trụ chúng ta thấy trước mặt chúng ta đó vậy.

► **LUẬN GIẢI:**

Đây nói lên Định luật tiến hóa trong Càn Khôn vũ trụ, tấn hóa mãi không ngừng, chúng ta sẽ tạo dựng một Càn Khôn thế giới khác.

Đây cũng là một triết lý đặc biệt của đạo Cao Đài, Mỗi Chơn-Linh tấn hoá đi từ vật chất, thảo mộc thú cầm, lên phẩm người rồi tu hành cho đến Tiên vị thì cũng tạm gọi là giải thoát vì theo PCT chú giải thì hàng Tiên vị là bước vào bực trọn lành (giống như bậc *A La Hán* bên Phật giáo) nhưng con đường tấn hoá cũng còn dài và không ngừng lại ở hàng Phật vị mà theo gương Ông Cha Thiêng Liêng là Đức Chí Tôn mình sẽ tạo ra một Càn-Khôn thế giới khác, hoặc là được Đức Chí Tôn giao cho cai quản một Càn Khôn thế giới đã có sẵn như lời Thuyết đạo của Đức Hộ Pháp (29-4- Đinh Hợi, 1947)

“Tuy trong buổi Tam Kỳ Phổ Độ, Bản Đạo biết mở Đạo Cao Đài đăng tuyển chọn trong hàng Phật đạt kiếp từ tạo Càn Khôn Thế Giới đến kế vị Ngài. Trong buổi Đại Từ Phụ mở Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ có treo bảng

ở Ngọc Hư Cung, lập một ông Trời kế vị Ngài, nhưng chúng ta thấy trong hàng Phật có ba người:

- Phật Thích Ca.
- Phật Di Lặc.
- Đức Chúa Christ.

Thử hỏi ba người ai sẽ làm Trời. Ta tưởng ba người sẽ có một người làm được, mà người đó chúng ta biết chắc có, tuy không quyết đoán trước đặng, chúng ta mơ màng ngó thấy nhưng không dám nói.”

Câu nói: “Đại Từ Phụ mở Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ có treo bảng ở Ngọc Hư Cung, lập một ông Trời kế vị Ngài”, Câu này có nghĩa là Đức Chí Tôn muốn giao lại cho 1 trong 3 vị là: Đức Phật Thích Ca, Đức Chúa Jêsua Christ và Đức Phật Di Lặc sẽ cai quản cái Càn Khôn Thế Giới hiện tại ta đang sống phần hữu hình gồm có Thất Thập Nhị Địa, Tứ Đại Bộ Châu, Tam Thiên Thế giới.

Đúng ra, Chúng ta nên phân biệt 2 danh từ Càn Khôn thế giới và Càn Khôn Vũ trụ., trong Càn Khôn Vũ trụ có vô số Càn Khôn thế giới...

Trong Con Đường Thiên Liên Hằng Sống (bài số 8) ĐHP có thuyết: “Vả chẳng, trong Càn-Khôn Vũ-Trụ có nhiều Tam-Thiên Thế-Giải, Tứ-Đại Bộ-Châu, Thất-Thập Nhị-Địa, ngoài cảnh giới ấy, thế-giải này qua thế-giải kia, có nhiều thế-giải chưa biến hình-tướng cả thế-giải, chưa có Vạn-Linh...”

Tóm lại Đức Chí Tôn là Đấng Thái Cực Thánh Hoàng là Đấng duy nhất tạo ra Càn Khôn Vũ Trụ trong đó có hàng hà sa số Càn Khôn Thế Giới. Mỗi Chơn-Linh đi đến mức tối cao sẽ tạo ra một Càn Khôn Thế

Giới mới là như vậy.

8 – VỀ NƠI NAM TÀO BẮC ĐẤU DỖ QUYỂN THIÊN THƠ RA THẤY LẠI
KIẾP SANH CỦA MÌNH RỒI MÌNH ĐỊNH TỘI PHƯỚC CHO MÌNH (BÀI 23)

...Nếu khi về được rồi thân-nhân của chúng ta dắt chúng ta đến một Cung có một quyển sách Thiên-Thơ để trước mặt ta, dỡ ra xem thấy tên mình và kiếp sanh của mình đã làm gì thì trong quyển Thiên-Thơ ấy nó hiện-tượng ra hết. Chúng ta tự xử chúng ta, mình làm tòa để xử cho mình, hoặc mình phải đầu kiếp hay là đoạt đến địa-vị nào, mình đứng đến mức nào, thì cũng do mình định-đoạt lấy.

Vị Chuồng-Quản nơi Cung ấy theo tiếng phàm của chúng ta đặt tên là Nam-Tào Bắc-Đấu. Nơi Nam-Tào Bắc-Đấu không có ai trị hết, chính ta trị ta; không có ai định kiếp cho ta, chính ta định kiếp cho ta; chưa có ai phân tội phước cho ta, chính ta định tội phước cho ta, mạng căn kiếp số ta, ta định, không có một hình-luật nào buộc được chúng ta, chúng ta có quyền tự-do, quyền sở-hữu định mạng căn cho ta vậy.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Như vậy mình phải xét tội phước mình làm hằng ngày để ngày về trên kia Chơn-Linh mình không định tội nặng cho mình được. Nếu ta biết xét mình hằng ngày và ăn năn sám hối tội lỗi đã lỡ làm thì sẽ qua khỏi cửa Âm Quang và phải giữ trọn đức tin nơi ĐCT và giữ lời minh thệ thì khi về cõi Thiêng Liêng Chơn-Linh mình không kết tội mình được. Ta đọc lại bài Thánh giáo bà Thất Nương dạy về cõi Âm Quang sau đây:

“Âm-Quang là nơi Thần-Linh-Học gọi là nơi Trường-

đình của chư hồn giải thể hay nhập thể. Đại-Từ-Phụ đã định nơi ấy cho Phật gọi là “**Tịnh-Tâm-Xá**” nghĩa là nơi của chư hồn đến đó đặng tịnh tâm, xét mình coi trong kiếp sanh bao nhiêu phước-tội. Vậy thì nơi ấy là nơi xét mình. Chớ chi cả nhơn-sanh biết xét mình trước khi thoát xác, thì tự nhiên tránh khỏi Âm-Quang. Nói cho cùng nếu trọn kiếp, dẫu gây lắm tội-tình, mà phút chót biết ăn-năn tự-hối cầu-khẩn Chí-Tôn độ-rỗi, thì cũng lánh xa khỏi cửa Âm-Quang, lại còn hưởng đặng nhiều ân-huệ của Chí-Tôn, là các chơn-hồn đặng tự-hối hay là đặng giáo-hóa mà hiểu trọn chơn-truyền lập phương tự độ, hay là con cái của các chơn-hồn cầu rỗi.

Ôi! Tuy vậy, hồng-ân của Đại-Từ-Phụ như thế mà vẫn thấy các chơn-hồn sa-đọa hằng-hà, mỗi ngày xem chẳng ngớt, là tại thiếu kém đức tin và lòng trông cậy nơi Thầy; đó là mấy đạo-hữu tín-đồ bị thất thế. Em trông thấy bắt đầu lòng, phách Nữ lại là phần đông hơn hết».

Tóm lại, muốn khi về cõi thiên liêng Chơn-Linh mình không bắt tội mình thì hằng ngày ta phải biết xét mình, nếu có lỗi lầm thì ăn năn sám hối tội tình không tái phạm nữa. Kế tiếp là chúng ta luôn giữ vững đức tin nơi Đức Chí Tôn và Đức Phật Mẫu và với Hội Thánh là đại diện cho Đức Chí Tôn tại thế. Và sau nữa ta cũng luôn ghi nhớ lời minh thế lúc nhập môn vào Đạo: “...Biết một Đạo Cao Đài Ngọc Đế, chẳng đổi dạ đổi lòng, hiệp đồng chư môn đệ gìn luật lệ Cao Đài...”

9 – NẾU CHÚNG TA LÀM TỘI, CẢ TÔNG ĐƯỜNG
CŨNG ĐỒNG CHỊU TỘI VỚI TA (BÀI 24)

...Chúng ta ngó thấy một tấn tuồng quan lại, chúng ta nghĩ lấy làm ngộ-nghĩnh, nếu chúng ta chịu tội tình

một mình ta, thì không lấy làm đau-đớn gì mấy. Ngặt một nỗi, phép huyền-vi vô-đối của Càn-Khôn Vũ-Trụ, buộc cả Tông-Đường, Tổ-Tông từ trước phải chịu cho ta, làm chứng cho ta, có đau-đớn chẳng là vậy đó.

Một linh-hồn chịu quả kiếp nơi cảnh trần lúc trở về Ngọc-Hư-Cung, thì cả thầy Tông-Đường họ đều có mặt tại Ngọc-Hư-Cung để đón tiếp, quan-sát coi con đường mình đã đi qua, quả kiếp đã đi qua, quả kiếp có điều chi sửa đổi hay chẳng? Có làm chi tội tình nữa hay chẳng? Thay vì quả kiếp mình đi trong con đường Chí-Thiện, đoạt được Bí-Pháp Chí-Linh. Còn một vài Chơn-Linh đi ngược lưng lại thú hình gây thêm tội ác, mình thấy vì mình mà cả Tông-Đường đều chịu tội nên đau-đớn vô cùng...

...Chúng ta đã ngộ thấy Càn-Khôn Vũ-Trụ, nắm quyền-lực làm cho chúng ta sợ hơn hết là làm cho Tông-Đường ta phải chịu khổ, trước cái thương của Tông-Đường ta, ấy là cái hình phạt vĩ đại ở cảnh Thiêng-Liêng, đến khi mãn kiếp trở về đoạt được cái thương hay là cái khổ của Tông-Đường thì mình đau khổ vô cùng. Hình phạt ấy vĩ-đại lắm nên các Chơn-Hồn đều sợ-sệt hơn hết.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Đây là một hình phạt rất đáng sợ cũng như hình phạt tru di tam tộc ở thế gian nên chúng ta phải rán giữ mình cẩn thận đừng gây nên tội lỗi gì nữa. Theo luật công bình khi chúng ta tu hành được thăng cấp khi về cõi thiêng liêng thì cả tông đường chúng ta cũng được thăng cấp, còn khi ta làm tội bị đọa thì cả tông đường ta cũng chịu ảnh hưởng chung. Cho nên chúng ta hằng nhớ điều này phải rán lo tu khi còn tại thế là

thời gian quý báu, nhất là may duyên mới gặp được thời kỳ đại ân xá như ngày nay. Ấy vậy nếu ta biết thương tông đường thì phải rán lo tu.

Ngoài ra chúng ta còn phải dạy dỗ con cháu biết noi theo đường Đạo vì nếu con cháu ta mà gây lỗi tội tình thì bản thân ta cũng chia tội với chúng vì dạy dỗ bất nghiêm.

10 — **NẾU TA BỊ HÌNH PHẠT TRỤC XUẤT Ở THẾ GIẠN NÀY THÌ TRÊN KIA TA CŨNG BỊ TRỤC XUẤT (BÀI 24)**

Một hình-phạt đương nhiên nơi cửa đọa này chúng ta sợ hơn hết là hình-phạt trục-xuất. Trục-xuất là gì? Là đuổi ra khỏi cái đại gia-đình, Đại Tông-Đường của Đức Chí-Tôn đến đào tạo cho chúng ta. Một hình-luật tại mặt thế này đặt cho chúng ta không ra khỏi các Tông-Đường ấy, cốt yếu là vậy, sợ hay chẳng là cái đó, án trục-xuất là vậy đó.

Người nào bị trục-xuất là bị đại gia-đình mình trừ bỏ, mà từ bỏ rồi thì thân mình là con vật không phải tìm hạnh-phúc riêng một mình được, vì hình-luật nó biểu nó, phải già rồi nó phải chết, nó không còn sống.

Cái quyền của Hội-Thánh trục-xuất chẳng khác nào bị đuổi ra khỏi Đại Tông-Đường của Đức Chí-Tôn đến tạo dựng, bị đuổi ở dưới này ở trên kia cũng vậy, đuổi phần xác thì phần hồn cũng bị đuổi vậy.

Ngày mình không còn ở trong Tông-Đường của Đức Chí-Tôn là ngày mình bị nhục, tưởng sống mà thân mình trả nặng nợ hay chưa cũng không đáng sợ, trong Tông-Đường của mình bị nhục mới đáng sợ.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Mình phải tuân theo luật lệ Đạo để không bị Hội Thánh trừng phạt vì sẽ bị ảnh hưởng cả tông đường chúng ta trên cõi thiên liêng. Theo Thập Hình của Đức Lý Giáo Tông có 2 điều khoản bị hình phạt trực xuất như sau:

THẬP HÌNH CỦA ĐỨC LÝ GIÁO TÔNG(1930)

Ngay sau khi ban hành sáu Đạo Nghị Định, Đức Lý Giáo Tông đã giáng linh ban hành bản Thập hình như sau:

✧ PHẠM PHÁP

(Tức là Pháp Chánh Truyền và Đạo Nghị Định)

Đệ nhứt hình: Trục xuất:

1. Không tuân Pháp Chánh Truyền và Đạo Nghị Định.
2. Phản loạn Chơn truyền.
3. Chia phe phái và lập tả đạo bàng môn.

✧ PHẠM LUẬT

(Tức là Tân Luật và Luật Hội Thánh)

Đệ nhứt hình: Trục xuất: những ai:

1. Không tuân Tân Luật và luật Hội Thánh.
2. Công kích Hội Thánh.
3. Nghịch mạng.

Khi nhập môn vào Đạo chúng ta thề rằng: ... **hiệp đồng chư môn đệ gìn luật lệ Cao Đài**, cho nên ta phải nhật gìn luật pháp của Đạo, nhất là Tân Luật. Đây là điều vô cùng hệ trọng như lời Đức Chí Tôn dạy:

“Thấy tỏ thật, cái Luật lệ Thầy khiến các con hiệp chung trí mà lập thành đây, nó có ảnh hưởng về đạo đức Tiên phong Phật sắc của các con, nên Thầy buộc mình cam chịu vậy, chẳng Luật lệ thì trái phép, mà trái phép

thì thế nào vào Bạch Ngọc Kinh cho đặng...”

**11 – VÀO CUNG PHỤC LINH THẤY LẠI MUÔN
TRIỆU KIẾP SANH CỦA MÌNH (BÀI 25)**

Bần-Đạo sẽ giảng có ảnh-hưởng với kiếp sanh khi chúng ta chưa vô cửa, thì những anh em trong Tông-Đường ta có dặn trước khi vô cửa đừng có sợ-sệt gì hết, phải bình-tĩnh. Có điều chi thay đổi đừng sợ-sệt nao núng. Có dặn trước mà khi vô đường như mất thần, mất trí, hết thấy mê-muội, tưởng như không có ở trong cảnh ấy làm như thế chúng ta ám muội không biết đó là gì? Không biết đó là ở đâu? Không biết gì hết. Tôi chừng tỉnh thấy một vị Phật Cầm cây Kiềm-Câu đứng trước mặt chúng ta và thấy Hộ-Pháp đang đứng bắt ấn giữ linh-hồn chúng ta lại. Vị Phật ấy không ai xa lạ hơn chính là Phục-Linh Tánh-Phật đó vậy. Cầm cây Kiềm-Câu quơ một cái thì chúng ta tỉnh lại một kiếp sanh, tôi chừng sống lụng lại thấy trong kiếp sống trước nữa. Hễ mỗi lần quơ thì chúng ta thấy mỗi kiếp sanh, chúng ta sống lụng lại trong cả kiếp sống của chúng ta, chúng ta đi thối lại từ mức Đại-Hồi cho tới Tiểu-Hồi, qua cho tới vật-loại, bởi chúng ta cả thấy đều là Hóa-nhân, không ai ở mặt địa-cầu này là Nguyên-nhân cả. Nguyên-nhân chúng ta đã đoạt được trong lần thứ ba là Đệ-Tam Chuyển, còn bao nhiêu đều là Hóa-nhân, cả thấy đều ở trong vật-loại mà đoạt kiếp cả...

...Thành thử, nơi Ngọc-Hư-Cung là nơi an-ủi các Chơn-Linh trong Càn-Khôn Vũ-Trụ, chính tay ấy cầm-quyển trị Càn-Khôn Vũ-Trụ để diu-dắt binh-vực, chớ không phải để trị, các Chơn-Linh tự trị lấy mình, các bạn nên nhớ điều ấy, nhứt là mấy anh mấy chị vẫn phải

biết cái bí-mật ấy đang tự-tĩnh, tại mặt thế này mình trị mình trước đi. Trị theo cái thói của mình đấy, làm cho lấy có đi, để nữa Chơn-Linh mình về trên không có nóng, đang ngày kia không có buộc tội mình nặng, làm theo kiểu quẹt lọ vậy mà biết tự-trị lấy mình, đừng hỏi-hộp, đừng sợ-sệt gì hết, cho nên Đức Chí-Tôn thường dùng tiếng ăn-năn là vậy đó, tiếng ăn-năn nó hay ho làm sao đâu, đang cho mình khỏi tự-trị lấy mình, quyền nơi Ngọc-Hư-Cung là vậy đó.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Muốn được giảm trừ nghiệp cũ ta phải biết tự trị lấy mình đầu làm cho lấy có, theo kiểu quẹt lọ là như thế nào? Hoặc ăn năn sám hối những tội lỗi ta đã làm. Ăn năn sám hối bằng cách nào?

Đức Hộ Pháp khi sanh tiền có khuyên nếu mình làm tội lỗi gì mà Hội Thánh không biết, mình nên đến khai tội với chư vị Thời Quân để các vị quẹt lọ cho, tức là các vị ra hình phạt nhẹ cho mình để tội ấy được tiêu trừ, vì nguyên tắc là một tội thì chỉ bị phạt một lần, tức là khi về cõi hư linh Chơn-Linh của mình không bắt tội mình nữa.

Còn về việc ăn năn sám hối, thí dụ mình vô tình làm hại đến mạng sống người khác, bây giờ hằng ngày mình cúng kiếng, tụng kinh Di Lạc, Sám hối, mình cầu nguyện cho các hương linh ấy được siêu thăng Tịnh độ. Mình rán lo làm việc phúc đức, giúp người nghèo khổ ốm đau tật nguyền để lấy công quả này bù đắp những lỗi lầm mình đã tạo nên trong quá khứ.

CHƯƠNG 3.

12 — PHƯƠNG PHÁP TU GIẢI THOÁT LÀ PHẢI XÉT MÌNH HÀNG NGÀY VÀ GIỜ PHÚT CUỐI KHI HẤP HỐI NIỆM ĐƯỢC DANH THẤY (BÀI 27)

Ngươn-Linh ấy nó đoán xét muôn muôn quả kiếp chẳng khác gì xét đoán tội như kia vậy, vì có cho nên Bản-Đạo có nói mỗi đứa sẽ làm Tòa lấy mình, xử lấy mình là vậy. Cái xử mình còn nghiêm-khắc mà xử lấy mình nữa, mình xử cho mình hỏi còn ai bào chữa cho. Bản-Đạo nói rằng: Cái án không cãi, cái tội không có chối, cái hình-luật không có tránh. Tránh thế nào được, chối thế nào được vì mình xử lấy mình chối thế nào được, Ngươn-Linh của mình xử mình, Ngươn-Linh của mình làm chủ cả quả kiếp, quả kiếp của mình, trái lại nó xử tội mình thì còn ai mà bào chữa cho.

Ấy vậy mà có phương-pháp bào chữa chớ, có mà không biết. Mình có thể tự mình làm trạng-sư đặng bào chữa tội cho mình. Vì khi mình đương sống đây muôn triệu kiếp, mình biết cái lỗi của mình, tức nhiên Ngươn-Linh của mình cãi cho mình, cái Ngươn-Linh cãi tội cho các Chơn-Linh, cãi cho mình thì ngày kia không có bắt tội mình nữa. Ấy vậy chơn-pháp chữa tội của các Chơn-Linh cao siêu đoạt Đạo, để lại chơn-pháp rất đơn giản mà nhưn-sanh đương dùng không tìm-tàng cái trọng-hệ của nó, không tìm phương giải-thoát mình. Phải chăng phương-pháp “Nhứt nhứt tam tinh ngô thân” không phải một ngày mình thăm Cha Mẹ mình một lần mà còn phải xét mình ba lần nữa.

Hỏi thử tội tình của chúng ta đã làm trong kiếp sanh, Đức Chí-Tôn để trong phương pháp nói rằng: **Tội tình các con đầy đầy nơi mặt địa-cầu này mà đến giờ chót,**

các con biết kêu danh Thầy thì Thầy đến cứu, Thầy đem Bí-Pháp giải-thoát để trong tay các con, đừng các con đoạt chơn-pháp giải-thoát đó vậy. Kêu danh Thầy là: “*Nam-Mô Cao-Đài Tiên-Ông Đại-Bồ-Tát Ma-Ha-Tát*”.

Chúng ta đã ngộ thấy, Bản-Đạo đã thuyết-minh rằng: Khi Ngươn-Linh của chúng ta đã hiện-tượng của nó, thì nó đồng tánh với Càn-Khôn Vũ-Trụ, đồng tánh với Chí-Linh là đoạt Đạo.

Càn-Khôn Vũ-Trụ là nơi sản-xuất Đấng ấy mà Đấng ấy đồng tánh với nhau, tức nhiên Đấng ấy có quyền tự giải-thoát cho mình. Vì cố cho nên kêu danh Đức Chí-Tôn thì đoạt cơ giải-thoát, dầu tội tình bao nhiêu chúng ta đã tạo thành nơi mặt địa-cầu này, dầu có đầy-dẫy đi nữa mà giờ chót chúng ta biết kêu danh Đức Chí-Tôn tức nhiên biết kêu Ngươn-Linh của chúng ta, tức nhiên chúng ta chối cái quyền làm Tòa buổi chung qui của chúng ta. Hễ ta chối cái quyền làm Tòa thì còn ai xử ta đâu?

Đấng Chí-Linh duy chủ mà để quả-kiếp trong tay Đấng Chí-Linh thì còn ai xử ta đâu, cơ quan giải-thoát đoạt-pháp là vậy đó.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Mình niệm danh Thầy hằng ngày có giảm tội không? Làm sao để giờ phút cuối còn tỉnh táo để niệm được danh Thầy?

Đức Hộ Pháp đã giảng rõ dầu mình làm tội lỗi đầy đây mặt đất đi nữa mà đến giờ phút cuối mình còn tưởng đến Thầy và niệm danh Thầy là **Nam Mô Cao Đài Tiên Ông Đại Bồ Tát Ma Ha Tát** thì có Thầy đến.

cứu, tức là về cõi lành chớ không bị đọa lạc. Khi lúc sanh tiền ta biết ăn năn sám hối tội tình, hòa giải với các oan gia trái chủ để lúc ta lâm chung nghĩa là giờ phút hấp hối thì các hương linh oan gia trái chủ không đến đòi nợ ta thì ta mới ra đi thanh thản, không bị hành xác đau đớn, hay hôn mê bất tỉnh sẽ không còn tỉnh táo để niệm được danh Thầy.

Ta cũng biết rằng giờ phút lâm chung thì tứ đại phân ly, thể xác chúng ta sẽ vô cùng đau đớn, ta phải tập luyện niệm danh Thầy hằng ngày mới mong lúc đó còn nhớ theo thói quen mà niệm được danh Thầy.

Hơn nữa khi niệm danh Thầy hàng ngày thì ngay giờ phút đó làn tư tưởng ta xông lên không trung Đức Chí Tôn sẽ nương theo đó ban lại điển lành cho ta. Như vậy ta nên niệm danh Thầy hằng ngày bất cứ lúc nào rỗi rảnh và sẽ tạo được nghiệp lành để ta được an ổn thể xác và siêu thoát linh hồn mai sau.

Bên Đạo Phật người ta niệm danh A Di Đà Phật, có câu một câu niệm Phật diệt tội hà sa, Chúng ta niệm danh Thầy thì lợi ích cũng đồng như vậy. Nhứt là những vị đã già yếu bệnh hoạn không còn hoạt động hay làm công quả được thì nên rán thành tâm thường niệm danh Thầy cũng là cách tạo thêm công đức, tạo nên nhân giải thoát cho linh hồn, chúng ta nên khuyên bảo nhắc nhở cho những người gặp hoàn cảnh ốm đau bệnh hoạn là ta tạo thêm công đức cho mình đó vậy..

13 – CƠ QUAN GIẢI THOÁT DO NƠI CÔNG NGHIỆP
CHÚNG TA PHỤNG SỰ CHO VẠN LINH (BÀI 27)

Càn-Khôn Vũ-Trụ ấy để làm tôi của nó để phụng sự cho Vạn-Linh, từ thử tới giờ chưa có quyền nào đi

hợm vậy. Không có quyền nào vô đối vô đoán như vậy. Vì cơ cho nên cái bí-mật của nhơn-loại đem hình ảnh hữu-hình này, làm con vật tại thế-gian này có mục đích tối trọng tối Thiêng-Liêng. Đến đặng phụng-sự cho nhơn-loại, Vạn-Linh của mức hữu hình, phụng-sự đặng định-phận cho chúng ta. Vì cơ cho nên mới có cái thuyết định-phận. Hễ phụng-sự đắc lực thì đoạt-vị đặng, còn phụng-sự bất lực thì phạm tội.

Cơ-quan giải thoát Bản-Đạo lập lại một lần nữa và nói quả quyết rằng: **Cơ-quan giải-thoát của Đức Chí-Tôn do nơi công-nghiệp của chúng ta phụng-sự cho Vạn-Linh đó vậy.**

➤ **LUẬN GIẢI:**

Trong Thánh giáo Đức Chí Tôn và các Đấng thường khuyên răn lập công quả để lấy công chuộc tội. Nếu chúng ta phụng sự vạn linh đắc lực thì cũng trừ được nghiệp quả đã làm.

Muốn phụng sự vạn linh một cách đắc lực thì không gì hay hơn là vào cơ quan hành chánh Đạo hay Phước Thiện mà lập công vì đó là trường thi công đức cho ta vào thi thố. Thánh giáo Đức Chí Tôn: ***“Thầy đến độ rồi các con là thành lập một trường công đức cho các con nên Đạo. Vậy đặng Đạo cùng chẳng tại nơi các con muốn cùng chẳng muốn”***. Khi bước vào hàng chức sắc Thiên phong thì luật buộc ta phải phệ đời hành Đạo. Đó cũng là cách để chúng ta phụng sự nhơn sanh một cách trọn vẹn toàn thời gian, ta không còn lo cho mình cho gia đình mình nữa tức là bước vào con đường giải thoát đó vậy.

14 — **RẤT HỮU HẠNH CHO NHỮNG KẺ Ở THẾ GIAN
CHỊU CÁI KHỔ VÌ ĐẠO VÌ ĐỨC CHÍ TÔN (BÀI 28)**

Có nhiều Đấng đến gần Đức Chí-Tôn xấp-xỉ cùng Đức Chí-Tôn cao sang vinh-hiển dường ấy, họ đã đoạt đặng huyền-bí mà chúng ta ngó thấy những vinh-quang đều hiện ra một chữ Khổ. Các Đấng ấy lập vinh-quang cao trọng là thắng khổ đó vậy. Họ đoạt được cái quyền-năng vi-chủ của họ mà cái khổ muôn triệu vô số trong kiếp sanh của họ, họ đã chịu mà lập-vị vinh-quang. Chính mình ngó thấy ngay Đức Chí-Tôn thấy chữ Khổ mà Ông là Càn-Khôn Vũ-Trụ, bởi vì Ông có quyền-năng vi-chủ cái khổ của chúng ta, tưởng-tượng lại coi cái khổ tại sao thắng hơn mình? Tại sao mình không thắng nó nổi? Xét đoán là tại mình không đủ can-đảm, không đủ tinh-thần chịu khổ, sợ khổ rồi không biết vi-chủ cái khổ...

...Bần-Đạo dám chắc và nói quả quyết rằng: **Rất hạnh-phúc cho những kẻ nào đã chịu nhục-nhã về xác-thịt thì linh-hồn họ sẽ được một hạnh-phúc vô đối, vì kẻ ấy phải chịu một thống-khổ của Đời mới được Đức Chí-Tôn an-ủi.**

Rất hữu-hạnh cho những kẻ chịu trong kiếp sanh bị thiên-hạ đè nén, khinh rẻ, chê bai, thì Đức Chí-Tôn đem họ vào một địa-vị phi thường vinh hiển, những kẻ ấy do nơi tay Đức Chí-Tôn nâng đỡ cho họ được vinh-hiển oai-quyền.

Nếu chúng ta đủ can-đảm mà chịu nổi cái khổ của Đức Chí-Tôn là chúng ta được một kho vô tận vinh-hiển đó vậy.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Chịu nổi cái khổ của Đức Chí Tôn là sao?

Nền Đạo từ buổi sơ khai đến giờ đã trải qua biết bao cuộc khó khăn, thử thách. Nào các bậc đàn anh với dụng cụ thô sơ phá rừng khai khẩn đất hoang ngày nay mới có vùng Thánh địa đẹp đẽ khang trang. Rồi những tấm lòng trung kiên hăm hút muối dưa, rau cỏ mà xây dựng nên ngôi Thánh Tòa đồ sộ đáng là một kỳ quan cho hơn sanh ngày nay chiêm ngưỡng, trụ vững Đức tin nơi Đấng Cha Lành. Đó là những con cái Chí Tôn chịu khổ vì Thầy vì Đạo và Đức Chí Tôn đã ban thưởng cho họ ngôi vị xứng đáng trên cõi Thiêng Liêng điển hình qua hai vị Phối Thánh và những thế hệ Phạm Môn đã giáng cơ linh hiển.

Rồi những khi nền Đạo thăng trầm, con cái Chí Tôn bị bắt bớ tù đày, có vị chịu bỏ mình nơi ngục thất, nhưng thể xác họ chịu đau đớn khổ não nhưng linh hồn họ được hưởng ân huệ thiêng liêng vinh diệu của Đấng Cha Lành ban cho nơi cõi Thiêng Liêng Hằng Sống. Đức Hộ Pháp từng thuyết Đạo, Đức Chí Tôn không khi nào chịu thiếu nợ của con cái Người mà Người luôn trả công nhiều hơn là hẳn vậy.

Tóm lại, đối với những con cái hiếu hạnh với Chí Tôn và Phật Mẫu thì Người sẽ ban cho phần thưởng thật vinh diệu, xứng đáng.

15 – SỰ KHÁC BIỆT GIỮA CẢNH THĂNG VÀ CẢNH ĐỌA (BÀI 28)

Nếu chúng ta đoạt-vị đặng thì con đường dục-tấn của chúng ta, cả hạnh-phúc đạo-đức cả tinh-thần cảnh thăng của chúng ta có nhiều tay nâng đỡ. Rủi thay, nếu chúng ta bị tội tình phải đọa thì cảnh vinh hiển ấy từ từ xa, xa dần chúng ta đứng một chỗ cảnh tượng vinh-hiển ấy, cảnh tượng hạnh-phúc ấy, nó dường như thối bước

lần lần xa mút chúng ta, chúng ta hết thấy nó, cảnh đi ngược lưng lại, cảnh chạy ta chớ chẳng phải ta chạy cảnh, hạnh-phúc ta sợ ta, chạy ta, lánh ta, rồi thoát nhiên trong con đường dục-tấn của chúng ta đi biết bao nhiêu khó khăn, thường trong miệng thiên-hạ có nói Thiên-Đàng, Địa-Ngục, tức nhiên Ngọc-Hư-Cung với Thập-Điện Diêm-Vương cũng không có gần nhau, mà gần nhau mới lạ lùng.

Nếu chúng ta làm điều gì trọng-hệ, nói tỷ-thí như chúng oán giận giết người thì đó liền có kẻ đó đứng trước mặt chúng ta tỏ vẻ sầu thảm, thiên-hạ tưởng đâu kẻ đó oán giận giết lại mình. Không! Không khi nào vậy, kẻ ấy buồn thảm cho ta một cách đau-đớn. Vừa ngó thấy kẻ đó rồi linh-hồn chúng ta tức nhiên là đệ-nhi xác thân của chúng ta tùy theo cái tội của nó mà đi lần xuống cảnh Diêm-Cung. Trong cảnh tội tình của chúng ta đã quyết định, liền giờ ấy người tội như ấy đứng nơi cửa Diêm-Cung Địa-Ngục đó vậy, rồi tự mình kết án cho mình.

Thảm thay! Những kẻ nào không biết thương yêu nhau, những kẻ thiếu tình ái thương yêu nhau, những kẻ đó không được lời nào của một chơn-hồn nào an-ủi, chỉ xung quanh mình nghe tiếng than, tiếng trách móc, không biết thời gian nào định tội cho mình, hay tội tình mình mình định cho mình, vì có tức mình không biết chừng nào án ấy đã hết, khổ não chẳng là điều ấy.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Làm sao tránh được Địa Ngục, Diêm Cung hay ngày nay gọi là Âm Quang luyện tội?

Nay là buổi Tam Kỳ Phổ Độ, Đức Chí Tôn ân xá

các đấng chơn hồn nên đóng địa ngục mở tầng Thiên. Các hồn phạm tội bị đày xuống cõi gọi là Âm Quang.

Theo Thánh giáo Bà Bát Nương có giải thích: “nơi ấy là những chốn phạt tù những hồn vô căn vô kiếp, nhưn-quả buộc ràng, luân-hồi chuyển thế, nên gọi là Âm-Quang”, Bà Thất Nương còn giải thích thêm:

“Đại-Từ-Phụ đã định nơi ấy cho Phật gọi là **“Tịnh-Tâm-Xá”** nghĩa là nơi của chư hồn đến đó đặng tịnh tâm, xét mình coi trong kiếp sanh bao nhiêu phước-tội. Vậy thì nơi ấy là nơi xét mình. Chớ chi cả nhưn-sanh biết xét mình trước khi thoát xác, thì tự nhiên tránh khỏi Âm-Quang. Nói cho cùng nếu trọn kiếp, dẫu gây lắm tội-tình, mà phút chót biết ăn-năn tự-hối cầu-khẩn Chí-Tôn độ-rỗi, thì cũng lánh xa khỏi cửa Âm-Quang, lại còn hưởng đặng nhiều ân-huệ của Chí-Tôn, là các chơn-hồn đặng tự-hối hay là đặng giáo-hóa mà hiểu trọn chơn-truyền lập phương tự độ, hay là con cái của các chơn-hồn cầu rỗi.

Ôi! Tuy vậy, hồng-ân của Đại-Từ-Phụ như thế mà vẫn thấy các chơn-hồn sa-đọa hằng-hà, mỗi ngày xem chẳng ngớt, là tại thiếu kém đức tin và lòng trông cậy nơi Thầy; đó là mấy đạo-hữu tín-đồ bị thất thế. Em trông thấy bắt đầu lòng, phái Nữ lại là phần đông hơn hết”.

Theo Thánh giáo Bà Thất Nương muốn tránh xa khỏi cửa Âm Quang chúng ta: phải biết ăn-năn tự-hối lỗi lầm và cầu-khẩn Chí-Tôn độ-rỗi, đó là ta lập phương tự độ, hoặc các chơn hồn khi qui vị rồi mà con cái thành tâm cầu khẩn Chí Tôn độ rỗi thì cũng lánh xa khỏi cửa Âm-Quang,

Kế nữa ta là phải giữ vững Đức tin và lòng trông cậy

nơi Thầy cùng giữ lời Minh Thệ. Nghĩa là lời Minh Thệ lúc nhập môn hay là Minh Thệ khi nhận lãnh nhiệm vụ Chức sắc, Chức việc ta phải nhớ đừng để thất thệ. Các điều nầy bình thường thấy cũng dễ giữ nhưng khi Đạo trải qua những cuộc thử thách cam go, người ta vì quyền lợi vật chất hay vì sợ hãi thì dễ thay lòng đổi dạ mà phạm lời minh thệ.

CHƯƠNG 4.

16 – TÔNG ĐƯỜNG THIÊN LIÊNG CỦA TA GỒM NHỮNG AI?

Tông-Đường Thiên-Liêng của chúng ta chia ra làm ba hạng:

1. *Hạng trí-thức tinh-thần chúng ta do Ngươn-Linh của chúng ta sản-xuất.*
2. *Hạng ngoại-thân là những chơn-hồn chúng ta đã làm bạn khi tái kiếp làm người. Mỗi kiếp làm người chúng ta có Cha, Mẹ, Anh, Em, bạn tác, có thân-quyển đó là ngoại-thân.*
3. *Nội-thân của chúng ta là chính các Chơn-Linh chính mình chúng ta giáng linh đầu-kiếp, mỗi kiếp mình giáng-linh là phân thân đầu-kiếp, là một người đặc-biệt riêng ra. Bởi cố cho nên các bậc cao-siêu chẳng cần tái kiếp, nhưng họ có quyền, quyền vô đối của họ, là họ giáng-linh đặng chuyển-kiếp, câu kinh “Nhứt thân ức vạn diệu huyền thần biến” là vậy đó.*

➤ **LUẬN GIẢI:**

Đức Hộ Pháp có giải nghĩa thêm:

“Bần-Đạo dẫn vô Niết-Bàn-Cảnh rồi cả thầy đều thấy, dầu nội thân có một mà biến hóa ra ức vạn đi nữa,

tới chừng qui liễu lại có một, tới chừng qui pháp-thân cũng có một. Duy có tai hại cho chúng ta hơn hết là phẩm-vị không xứng của nó, hay địa-vị không vừa lòng sở định của nó, nó thúc giục chúng ta đầu kiếp, ngoài ra nữa không có gì hết”.

Trong Tông đường chúng ta phần chính yếu là các kiếp sanh của chính chúng ta và nội thân chúng ta tức là các kiếp sanh do Chơn-Linh ta phân thân đầu kiếp. Mỗi kiếp sanh ta có một lần chết đi nhưng cái tử khí ấy giúp ta tạo thành tòa sen cho ta. Chính cái tâm ganh đua, mong mỗi sự tiến hóa cho kịp người thúc giục chúng ta chuyển kiếp nhiều lần để có một địa vị xứng đáng hơn. Bởi vì các Chơn-Linh người ta luôn tiến hóa còn nếu mình đứng dừng lại tức là ta bị thụt lùi, vậy nên ta phải đầu kiếp mãi không thôi.

17 – KHI TA ĐƯỢC THĂNG VỊ CẢ TÔNG ĐƯỜNG ĐỀU ĐƯỢC THĂNG (BÀI 19)

Hễ khi chúng ta đoạt-vị đầu cho một cấp hay là thấp hơn một cấp đều thấy khác nhau xa, Bần-Đạo có tòa người ta như con chim, mình là con cá không thể gì so sánh được như một trời với một biển vậy.

Chúng ta thăng một phẩm, ối thôi lẽ tiếp rước ta không thể gì tòa được cái vinh-hiển ấy, có liên-hệ với Tông-Đường Thiêng-Liêng của chúng ta kia, họ sẽ làm cho chúng ta một hạnh-phúc vô đối, bởi vì cả thầy trong Tông-Đường đều được nhắc lên một bậc hết thầy, vinh-hiển không biết bao nhiêu...

...Phẩm-vị của mình đoạt được cao thấp, trọng hệ hưởng được cùng chẳng? Ở yên cùng chẳng? Vui hưởng nơi đó gọi là Cực-Lạc Thế-Giới, vui vô cùng tận, cái hạnh-phúc không thể gì tòa được, hạnh-phúc không cùng. Ở

hưởng tại đó một ngàn hai trăm năm (1.200), hay là hai ngàn bốn trăm năm (2.400), hay là ba ngàn sáu trăm năm (3.600), hay là ba mươi sáu ngàn năm (36.000), rồi lại còn tái kiếp lụng lại đặng đục-tấn trên con đường Thiên-Liêng-Hằng-Sống của mình nữa.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Chúng ta phải tu như thế nào để được thăng vị khi trở về?

Chúng ta may duyên có mặt trong nền Đại Đạo chính mình Đức Chí Tôn đến khai mở, tức là ta đã nhập vào trường thi Tiên Phật rồi, bây giờ mình chỉ việc cố gắng đi cho trọn đường Đạo thì lo gì ngày về không nhắc lên bậc phẩm. Phương pháp tu hành, các Đấng cũng như Đức Hộ Pháp chỉ dạy hết rồi mình chỉ theo đó tu hành thì đoạt Đạo. Điều cần là phải có sự cố gắng của bản thân ta, cố công thực hành Tam lập, phụng sự chúng sanh. Chúng ta một lòng cặm cụi lo tu tiến, thì ngày về có lẽ cũng cao thăng hơn chút ít. Ngài Từ Thứ Huyền Hạo Chơn Nhơn có để câu thi:

*Trường công quả ấy không thường gặp,
Cửa võ thiên liêng gắng vầy vùng.*

Như một lời nhắc nhở chúng ta kiếp sanh này thật quý hóa vô cùng, ta phải biết tận dụng để ngày về không hối tiếc.

**18 – TA NÊN TỪ BỎ CỬU HẬN OÁN GHÉT MÀ TẠO NGHIỆP
BÁC ÁI TỪ BI ĐỂ VUI HƯỞNG NƠI CỰC LẠC THẾ GIỚI (BÀI 30)**

Sự vui hưởng nơi Ngọc-Hư-Cung không bằng vui hưởng nơi Cực-Lạc-Thế-Giới, ta tạo nghiệp ấy, là Tiểu-Thiên-Địa của ta cũng như Đức Chí-Tôn tạo Đại-Thiên-Địa của Ngài. Trong Tiểu-Thiên-Địa của chúng

ta cũng có Ma, cũng có Phật.

Tại khôn khéo của ta trong mấy kiếp sanh, vì thù hận chẳng vì yêu ái, vì oán cừu chẳng vì bác-ái. Hễ oán cừu thì tạo nghiệp Quỷ-Ma, còn bác-ái từ-bi thì tạo nghiệp Phật, cũng như oán cừu của Đức Chí-Tôn tạo nghiệp là Quỷ-Vương, bác-ái từ-bi của Ngài tạo nghiệp là Trời.

Chúng ta đều có quyền-năng trong kiếp sanh đoạt Tiểu-Thiên-Địa mà sửa đổi những điều gì giục ta cừu hận, oán ghét thì ta tuyệt bỏ hẳn nó đi, mỗi kiếp sanh mua chuộc sự thương yêu đặng sống hưởng nơi Cực-Lạc Thế-Giới, một ngàn hai trăm năm, hay là hai ngàn bốn trăm năm, hay là ba ngàn sáu trăm năm, hay mười hai ngàn năm, hay hai mươi bốn ngàn năm, hay ba mươi sáu ngàn năm, theo thời gian hữu-giới của nó. Ta có phương-pháp mỗi kiếp sanh các Chơn-Linh trừ bớt thù hận đoạt quyền-lực thương yêu y như trên hình-tượng trước Đền-Thánh Đức Chí-Tôn để Tam-Thánh ký hòa-ước với Ngài đó vậy.

Nhờ khi mới khai Đạo, Bát-Nương đến để một bài Thánh-Giáo về thương yêu rất chí thiết, cả thầy rần hiểu thấu thêm Bí-Pháp bà Bát-Nương đã cầm cây viết mà biên cho mình, ấy là Bí-Pháp trọng-hệ, đến nỗi Đức Chí-Tôn đến ký hòa-ước buộc chúng ta chỉ có Luật Thương-Yêu mà thôi. Bởi do Luật Thương-Yêu mà Ngài cầm-quyền cả Càn-Khôn Vũ-Trụ trong tay, mà chúng ta đã định-nghiệp được cao trọng cũng do nơi quyền-lực của luật ấy. Nói thật trong kiếp sanh của chúng ta rủi có kẻ trong thân ta oán thù ta, kẻ ấy tức là Ma nghiệt ta không nên sợ, mà nếu ta khôn ngoan thì ta lấy tình yêu ái đối lại đặng cho họ diệt tận oán cừu đi, ấy là cơ-quan Bí-Pháp mà Bản-Đạo vừa hé màn bí-mật cho con cái

của Đức Chí-Tôn nhìn thấy để tìm cơ-quan giải-thoát.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Làm sao để không còn thù hận oán ghét một ai cả?

Chúng ta hằng ghi nhớ Đức Chí Tôn đến ký hòa ước với nhân loại thực hành hai chữ thương yêu, Chúng ta thường nói luật thương yêu, quyền công chánh, vậy luật thương yêu là một điều luật vô cùng quan trọng và to lớn của Đạo. Nếu ta không giữ được luật thương yêu thì ta chưa “*gìn luật lệ Cao Đài*” như lời Minh Thệ nhập môn. Ta cũng hằng ghi nhớ thương yêu là của Đức Chí Tôn, và Thầy cũng từng dạy “*Nếu các con không đủ sức thương yêu thì cũng đừng ghét nhau nghe à!*”.

Mỗi lần tâm cừu hận nổi lên ta lấy câu của cổ nhân thường dạy: ***Lấy oán báo oán, oán chập chồng, lấy ân báo oán thì oán tiêu tan.*** Ta không muốn lấy oán cừu trả lại oán cừu bởi vì sẽ gây nên oan nghiệt từ đời này sang đời khác. Đó là điều mà người tu chúng ta vô cùng sợ hãi. Có ai còn oán thù ta ta cũng lấy sự thương yêu mà đối đãi họ, thì lần hồi họ sẽ suy nghĩ lại mà thay đổi thái độ với ta.

Tóm lại **trong mọi trường hợp ta lấy tâm từ bi hỉ xả mà đối đãi với mọi người thì không còn ai coi ta là kẻ thù nữa.**

19 — LONG HOA HỘI NƠI BẠCH NGỌC KINH.

Long-Hoa-Hội đó; Long-Hoa-Hội chúng ta đang ngự tại Bạch-Ngọc-Kinh đó vậy. Đức Chí-Tôn cho Bản-Đạo thấy trước và ngó thấy các Chơn-Linh ngự trước đó đặng ngày kia con cái của Ngài cũng ngự như vậy. Bản-Đạo làm chứng đặng nói lại với con cái của Ngài.

Tôi tưởng nếu chúng ta đoạt được cơ giải-thoát về hiệp một cùng Đức Chí-Tôn được ngôi hưởng ngôi-vị nơi đó. Chúng ta đã đâu thai chịu cái khổ của đời mà lập-vị mình, đối với cái khổ hạnh muôn kiếp của mình nó trả lụng lại một cách vô đối. Nếu có thấy mới tưởng-tượng rằng Đức Chí-Tôn chẳng hề khi nào chịu thiếu nợ ai cả.

Rất hạnh-phúc cho kẻ nào dám cả gan cho Ngài vay, rất hạnh-phúc cho những kẻ nào biết yêu ái, biết làm tôi tớ cho Ngài, Ngài sẽ đáp lại cái ơn ấy cho mình. Tôi chùng Đấng ấy làm tôi tớ lại cho mình thì không có cái hạnh-phúc hay giá-trị gì ở mặt thế-gian này bằng đặng.

➤ **LUẬN GIẢI:**

Hoàn cảnh ngày nay ta có thể làm gì để đoạt được công quả về dự Long Hoa Hội được? Chúng ta hãy đọc lại lời Thánh giáo Đức Chí Tôn sau đây:

“Thầy trông mong nơi con, khá cải-sửa chút-ít phạm tâm, thì đức tánh mới đặng trọn vẹn. Công-quả tuy nhọc-nhần, nhưng địa-vị cao-thượng cũng chẳng phải dễ đoạt được. Có vì chúng-sanh mà khổ tâm hành đạo, có khó-nhọc, có dãi-dầu sương mới nắng xé, mà quên bậc-phẩm vô-vị ở cõi trần này, có vầy-vả nẻo gai-chông lần theo bước đường hạnh-đức, mới có ngày vui-vẻ bất tận, mới có buổi an hưởng địa-vị thiêng-liêng, tránh điều phiền-não, thoát đọa luân-hồi, mới có lúc rảnh nợ phong-trần, nhàn xem sự thế, non cao suối lặng, động mát rừng thanh, là chỗ con lấy đạo-đức làm thang, để bước lên cho cùng tột; khá gắng nghe và hành-trình liệu bước.” (TNHT, trg 131)

“Vậy muốn đắc quả thì chỉ có một điều phổ độ

chúng sanh mà thôi. Như không làm đặng thế này, thì tìm cách khác mà làm âm chất, thì cái công tu luyện chẳng bao nhiêu cũng có thể đạt địa vị tối cao.”(TNHT, Q1, Bài 80)

Thánh Huấn Hành Thiện Bài 98:

“Các con vào trường Long Hoa học những gì? Các con thi đề tài gì hả các con??

Thầy nói trước cho các con biết đề tài thi: THƯỜNG YÊU, CÔNG CHÁNH, LUÂN THƯỜNG, ĐẠO LÝ, Các con có hiểu không? Khá nhớ đó nghe.

Thầy căn dặn các con không nên để tâm khinh thường coi rẻ luật lệ của Đạo và bất cứ một việc gì của THẦY ban ra đó nghe. Thầy sợ các con mắc tội Thiên Điều.

Trong lúc các con ở trong phòng thi Long Hoa Đại Hội, Quỷ nó khảo lung lắm, nó tìm đủ mọi cách giục loạn làm cho các con phản Đạo, phản Thầy, phản bạn, mà các con có biết việc làm tội lỗi của mình đâu.

Nó làm chủ trong tâm trí của các con, các con làm tội tổ cho nó sai khiến vì các con mất hết tâm Thánh Thiện.

Vậy các con nên giữ tâm cho còn Thánh Thiện. Còn tâm tức còn Đạo. Toàn thể các con của Thầy gắng nhớ đó nghe các con”.

LỜI KẾT

Qua Con đường Thiên Liên Hằng Sống chúng ta đã tìm lại được phương pháp trau dồi cái tâm để ngày kia được dự Hội long Hoa hay trở về cùng Thầy. Chiêm.

nghiệm kỹ ta thấy rõ đây là những điều căn bản mà Đức Hộ Pháp đã dạy qua Phương Luyện Kỹ đặng bước vào con đường thứ ba Đại Đạo như là:

- **Đức tin và khôn ngoan là kho chí bửu, ngoài ra là của bỏ, là đồ vô giá trị.**
 - **Phải thanh nhàn, đừng vị kỷ,**
 - **Phải vui vẻ điều hòa, tự chủ quyết đoán.**
 - **Giữ linh tâm làm căn bản, hiếu hạnh với Chí Tôn và Phật Mẫu.**
 - **Sự cứu hận là khối thảm khổ đặng nhứt của nhơn sanh.**
 - **Ai chẳng oán hận mới thắng được kẻ thù nghịch cùng mình,**
 - **Tín ngưỡng mạnh mẽ nơi Chí Tôn và Phật Mẫu,**
 - **Thương yêu vô tận,**
- Ấy là chìa khóa mở cửa Bát Quái Đài tại thế.**

Ngoài ra còn vài đức tính khác như: vui chịu cực khổ, nhục nhã vì Thầy vì Đạo, quên mình phụng sự cho chúng sanh, ăn năn sám hối tội tình, xét mình hằng bữa, thành tâm niệm danh Thầy... cộng với những công nghiệp tạo thành cho sanh chúng sẽ tạo nên ngôi vị xứng đáng cho chúng ta nơi cõi thiêng liêng đó vậy.

✍ **QUANG THÔNG** (LUẬN GIẢI. 12-2023)

**PHƯƠNG PHÁP TRỊ TÂM
QUA CON ĐƯỜNG THIÊN LIÊN HÀNG SỐNG**

QUANG THÔNG
